

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. K.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č.j.: OAM-436/ZA-ZA04-ZA18-PD1-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž nebyla na jeho žádost podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. (dále též „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., s ust. § 53a odst. 4, § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. Podle žalobce pak zcela absentuje uvedení adresy místa bydliště a rovněž ve výrokové části chybí ustanovení kompetenční. Dále namítá porušení svých procesních práv, neboť správní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

orgán se dostatečně nevypořádal s jejím vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále též „správní řád“).

3. Zásadní žalobní námitkou podle žalobce je porušení § 53a odst. 4 a § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu a § 3 a § 68 správního řádu, když žalovaný dle názoru žalobkyně nedostatečně zjistil skutkový stav věci stran trvání důvodu udělené doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, resp. v rozporu s dokumenty, které si v rámci řízení opatřil jako podklady, učinil nesprávný závěr o tom, že důvody pro udělení doplňkové ochrany již pominuly. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Podle žalobce se situace na jihovýchodní části Ukrajiny nezlepšila, naopak je horší a stále se zhoršuje, což podle žalobce vyplývá z aktuálních zpráv z tamní oblasti. Boje se stupňují a riziko poranění či zabití civilistů je vysoké. Žalobce je přesvědčen o tom, že v rámci správního řízení rozhodně nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že důvod doplňkové ochrany již netrvá. Upozornila i na to, že správní orgán vychází z velmi neaktuálních informací a zpráv, které jsou staré rok i více. Dále žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č.j. 5 Azs 28/2008-61, přičemž je přesvědčen o tom, že právě taková je situace v jeho domovské vlasti, což jasně dokazují právě podklady rozhodnutí.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména pak na žádost o prodloužení doplňkové ochrany, protokol o pohovoru a v neposlední řadě na napadené rozhodnutí. Vyjádřil se k jednotlivým námitkám a uzavřel s tím, že má za to, že se při posuzování žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Při jednání konaném dne 7. 11. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Pokud jde o věc samotnou, správní spis obsahuje tyto podstatné dokumenty: žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území České republiky ze dne 7. 12. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 12. 12. 2016, Informace OAMP Ukrajina-Situace v zemi ze dne 24. 11. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) - „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině“ – aktualizace č. 3, září 2015, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk z ledna 2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. června 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2015 na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Freedom House 2016 – Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č.j: OAM-436/ZA-ZA04-ZA18-PD1-2014. Ve správním spise se rovněž nachází rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 12. 2014 č.j.: OAM-436/ZA-ZA04-HA18-2014, jímž mimo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jiné byla žalobci udělena podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

8. V žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce uvedl, že situace v jeho regionu se zhoršila a probíhají válečné operace. Při pohovoru konaném dne 12. 12. 2016 mimo jiné sdělil, že je svobodný, nemá žádné děti, nyní je téměř zdrav. Situace se nezměnila a je to tam pro něho nebezpečné. Pochází z oblasti, která se nachází na hranicích s DNR. Zprávy má z internetu. Jeho rodiče v oblasti také nežijí. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že ho unesli i s jeho vozem, odvezli ho pod most a musel s dalšími kopat zákopy. V Praze žije se svou sestrou, pracuje ve firmě E., sestra je na mateřské dovolené, jinak má vlastní salon, je manikérka a pedikérka. Žil v Charkově do května roku 2004 do roku 2010, pak ve Světlodarsku od roku 2010 do roku 2014 a v Jenakijevu asi 1,5 roku v letech 2011 a 2012. V Charkově studoval v institutu, bydlel v bytě, chtěl se postarat o rodiče, kteří nejsou nejmladší. Rodiče od začátku roku 2015 žijí u vzdálených příbuzných ve městě Sumy, mají zdravotní problémy, potřebují péči lékařů. Chystají se k odjezdu do České republiky. V Sumách problémy s bezpečností nejsou, tam se nebojuje. V Charkově by mohl žít, ale jde o to, zda tam najde práci a bude se tak moci postarat o rodiče. Stát neposkytuje důchodcům žádnou pomoc, neplatí jim žádné peníze.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2014 č.j. OAM-426/ZA-ZA04-HA18-2014 byla žalobci udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné konstatoval, že posoudil individuální situaci žalobce, který před odjezdem žil ve Světlodarsku, přičemž aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, jelikož nikdy na Ukrajině v jiné oblasti nežil. V případě návratu žalobce do východních oblastí Ukrajiny, konkrétně místa dřívějšího trvalého bydliště, ve kterém v současnosti dochází k eskalaci střetů ukrajinských vojsk, Národní gardy a uskupení separatistů, tak žalovaný nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobce není schopen předvídat. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc takto:

11. Dle § 53a odst. 4 azylového zákona *osoba používající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba používající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž jej doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby používající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana v případě, že osobě používající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba používající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

12. V dané věci je nesporné, že byla žalobci v původním rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014 přiznána doplňková ochrana kvůli neutěšené bezpečnostní situaci v místě jeho bydliště na východě Ukrajiny, během roku 2014. Správní orgán konkrétně shledal, že nemůže zcela vyloučit závažné problémy v místě bydliště žalobce, tedy ve městě Světlodarsk, kde docházelo ke střetům ukrajinských vládních vojsk, Národní gardy a uskupení separatistů, jejichž dopad na jeho život nebyl schopen kvůli nepřehledné situaci v této oblasti předvídat.
13. Soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval jednotlivými informacemi a zprávami o zemi původu žalobce, z nichž při rozhodování ve věci žalobce vycházel a dospěl k závěru, po prostudování v odůvodnění rozhodnutí uvedených zpráv týkajících se země původu žalobce, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty podle žalovaného se od října 2015 na východě Ukrajiny omezují výhradně na linii dotyku nepřátelených stran, přičemž v sousedních oblastech tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské, k žádným ozbrojeným incidentům nedocházelo a nedochází.
14. Problematicke bezpečnostní situace na Ukrajině se věnoval i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2015 č.j. 7 Azs 70/2015-35. K podstatnému zlepšení poměrů na jihovýchodní Ukrajině se vyslovil i v rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j.: 1 Azs 402/2017, kde konstatoval významné zlepšení bezpečnostní situace na jihovýchodní Ukrajině.
15. Dle názoru soudu nejsou splněny ani podmínky ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť tzv. totální konflikt neprobíhá na celém území Ukrajiny. Např. v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j.: 7 Azs 265/2014 – 17 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“*
16. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z informace MZV ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), informace OAMP – Situace v zemi ze dne 24. listopadu 2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, zprávy resp. informace Ministerstva vnitra Velké Británie z ledna 2016.
17. Soud dále podotýká, že žalovaný dospěl rovněž k závěru, že žalobce je mladým, zdravým a práceschopným jedincem, nemá děti ani jiné závazky, není zranitelnou osobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pročež neexistuje objektivní překážka, která by jmenovanému bránila ve využití tzv. institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný doplnil, že sám žalobce uvedl, že by mohl žít v Charkovské oblasti, kde je dle informací žalovaného početná rusky mluvící populace a uspokojivá bezpečnostní situace. Podle žalovaného by žalobce mohl žít v Sumské oblasti, např. ve městě Sumy, kde již téměř dva roky pobývají jeho rodiče a podle vyjádření samotného žalobce v dané oblasti problémy s bezpečností nejsou, nebojuje se tam. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a dodává, že k otázce vnitřní ochrany (někdy též označované jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“) rovněž existuje bohatá a konstantní judikatura (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008 č. j. 4 Azs 99/2007 - 93 a ze dne 28. 7. 2009 č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Nejvyšší správní soud k této otázce v usnesení ze dne 17. 5. 2012 č. j. 7 Azs 19/2012 - 22 konstatoval, že *„lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).“* Žalobce pak žalovaným poukazovanou možnost vnitřního přesídlení nezpochybnil ani při svém pohovoru ze dne 12. 12. 2016 k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, ani v žalobě. I kdyby tedy situaci v místě bydliště žalobce v zemi původu bylo možné hodnotit tak, že tam žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení.

18. Žalovaný dle názoru soudu v žádném případě neporušil ustanovení § 3, § 36 odst. 3, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) ani ustanovení § 53a odst. 4 a § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. K obecným námitkám žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, o neprovedení vypořádání s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí a o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí v souladu s požadavky, které na odůvodnění klade správní řád, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce nespecifikoval, jak konkrétně se žalovaný těchto pochybení měl dopustit, kterou konkrétní skutečnost opominul v rámci zjišťování skutkového stavu, se kterým konkrétním argumentem žalobce se ve svém rozhodnutí nevypořádal a jaký přesný důvod rozhodnutí v napadeném rozhodnutí chyběl. Proto soud alespoň obecně uvádí, že žalovaný v dostatečném rozsahu a s odkazem na aktuální zprávy o situaci v zemi původu řádně zjistil skutkový stav věci a přijal jemu odpovídající právní závěry, jež v dostatečném rozsahu odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a argumenty, jež v řízení vyšly najevo.

19. Pokud žalobce namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí, k tomu soud konstatuje, že podle § 68 odst. 1 správního řádu *„rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“* Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části *„uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“* Podle odst. 3 stejného paragrafu *„v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015 č. j. 8 As 141/2012 – 57, publ. pod č. 3268/2015 Sb. NSS, uvedl:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.“

20. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu (popř. bydliště) žalobce nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť žalobce byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození, státní příslušnosti a evidenčního čísla žalobce bylo v daném případě plně postačující pro jeho identifikaci a že neuvedení kompetenčního ustanovení ve výrokové části napadeného rozhodnutí nepůsobuje jeho nezákonnost. Ani tyto námitky tedy soud neshledal důvodnými.
21. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z námitek žalobce důvodnou, žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.